

**סאראת יתפטר.**

סאראת עצמו רמו על כך, אך מעטים התייחסו לרמו ברצינות. רק מעטים התייחסו ברצינות לדבריו גם כאשר דיבר לראשונה על כוונתו לבוא לישראל. סאראת אדם רציני מאד, גם כשנראה כאילו הוא פולט הערה בלתי-מחושבת.

התסריט הסביר הוא זה: כאשר ירגיש אל-סאראת כי העסק אינו מתקדם, אם בשל עמדת בגין, אם בשל עמדת המדינות הערביות, הוא יתפטר. הוא יגיד: ניסיתי, הבטחתי שלא אבגוד בעניין הפלסטיני. לא הצלחתי לבצע זאת, על כן אני מחזיר את המנדט לעם. הוא יעשה זאת אם יהיה בטוח לגמרי כי מייד תקום דרישה כללית שיחזור לתפקידו. לאור פוטולריותו העצומה בקרב ההמונים, שליטת אנשיו בכלי התיקורת ובאירגונים הפוליטיים, דרישה כזו מובטחת (אלא-אם-כן ישתנה עד אז המצב מעיקרו).

**מול פני הדרישה הלאומית לחיזור זור לתפקידו, יודיע סאראת שהוא מוכן להיענות, אך בתנאים מסויימים, שיהיו את כפיס פעולתו בי יתיד.**

לצעד כזה יהיו יתרונות רבים: ● הוא יוכיח את כנותו, למרות ש-מבקריו בעולם הערבי ובמצריים עצמה חשדו בו שהוא מוכן למכור את הפלסטינים ואת שאר הערבים.

● הוא יכניס למצב אלמנט דרמאטי חדש, שיסבור את גורמי הקיפאון.

● הוא יפעיל לחץ עצום על ישראל, על דעת-הקהל הישראלית ועל ידידי ישראל בעולם.

● הוא יפעיל לחץ דומה על המדינות הערביות, העומדות בסירובן.

● הוא יגדיר מחדש את התנאים לי המשך היוזמה — ולמעשה יהיה כימעט חופשי להכתיב את התנאים האלה.

**לא לפספס את השלום!**

**אני חוזר לישראל** כשכליבי תיקוח וחששות.

ותרתי על המשך שהותי במצריים כדי אורח הממשלה המצרית, כדי לתרום את חלקי למאבק על לב העם הישראלי.

אני רואה לפני סיכויי כביר, יחידים-במינו, סיכוי שהגורל מגיש אותנו לנו על מגש של זהב — להגיע במכה אחת לשלום של דורות, שלום שיעניק את הממד האמיתי למעשה ההיסטורי של הקמת מדינתנו.

**ובלב מנסרת המחשבה הנוראה: אם נפספס הזדמנות היסטורית זו — האם תחזור בדורנו?**

אני נושא עימי חוויות בלא-ספור, אספר כן רק על האחרונה שבהן.

ישבתי במטוס, בנמל-התעופה בקאהיר. 27 ימים לפני-כן הגעתי לכאן, בלי אשרה, מבלי לדעת כיצד יקבלו את פני הולב היה מלא מתחנות וחשש.

נתקבלתי או עליידי קציני-המיסטרטה בידוכן ביקורת-הדרכונים בחיך גדול, בירכבה לבבית: "ברוך הבא למצריים."

ענה נפרדתי בלחיצת-יד מקציני-המיסטרטה אחר בביקורת-הדרכונים, הגעתי למטוס. לפני סגירת דלת המטוס ערך בו קצין צעיר של שירות-הביטחון, במדים ירוקים מגוחצים היטב, ביקורת שיגרתית אחרונה.

הנוסעים נתבקשו להציג את דרכונייהם, הקצין עבר ממושב למושב, נטל בידו את הדרכונים וברך אותם.

כשהגיע אלינו נטל לידי את שני הדרכונים, של הצלם שלמה סתר ושל, ר התחיל לעלעל. לפתע שם לב לכך שהדרכונים הם ישראליים.

הוא הסתכל בנו. על פניו הופיע החיך הרחב, שכליך למדנו להכירו, והוא אמר: "סעו בשלום. הלוואי שיבוא השלום."

"הלוואי", השבנו, ונטלנו לידינו את דרכונינו. דלת המטוס נסגרה.

**הגורל זימן לנו חוויה גדולה. היינו עדים ללידתו של רומאן עם עם שלם, רומאן סוער שפרץ מן הלב בספונטאניות של התפרצות הריעוש.**

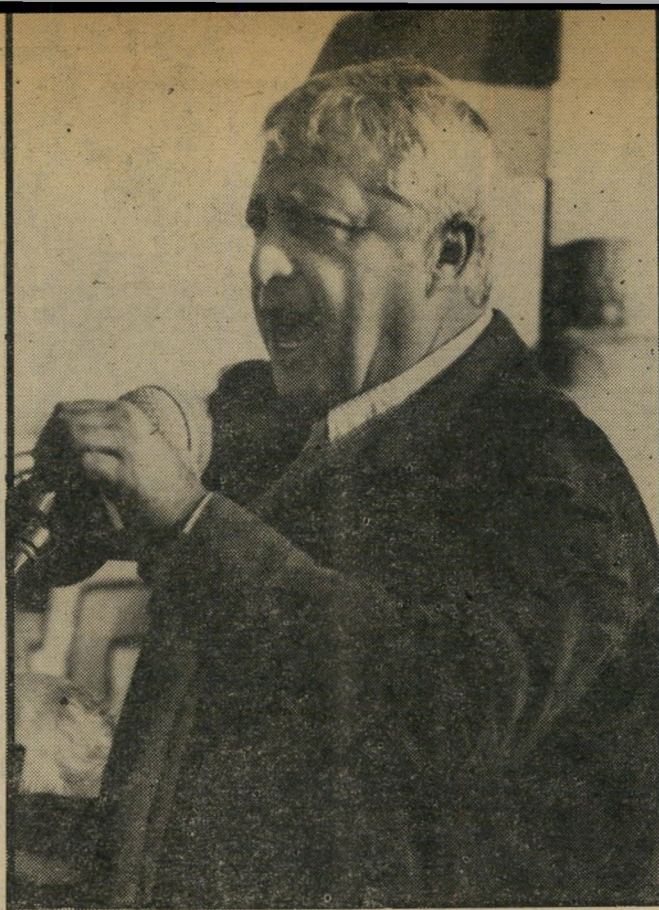
ראינו במועינינו את לידתו של סיכוי כביר להשגת השלום — לא רק השלום "בשטח" עליפני הקרקע, אלא השלום הר אמיתי, השלום שבלב ושנפש.

**אם נפספס הזדמנות היסטורית זו, לא תסמך ההיסטוריה היהודית לדורנו זעולם.**

(במטוס מקאהיר, 1 בינואר, 1978).



שרחוק דיין



שריחוק דיין

תחת דגל אחד

**במדינה**

(המשך מעמוד 23)

אריק, כמינהגו, סירב להפקיר את מה שהחזיק בידו.

כאשר סיפרה יונה לוי, ממושב אנגדה, כי הפועל הערבי שתיקן את החממה במשק שלה הביע את תיקונו כי לא ירחק היום שבו תעבור החממה לרשותו. הטיח אריק דברים בוטים באלה המעסיקים פועלים ערבים וזונחים את העיקרון המקודש של עבודה עברית.

המי עובד בכוחו הפרטית שלך? שאלו שומעיו בקול גדול. שריחוק לאות הסביר כי אינו מתנגד לעבודה ערבית בכל מקום ובכל זמן. ובכלל, רטן השר, למה מעלים האשמות בסיטונות נגד הממשלה. "מי שלא הפקיר אפילו חייל אחד בשדות הקרב", אמר, "לא יפקיר גם יישובים!" כאן נשמעו מחיאות-כפיים מעטות.

הגיע תורו של דיין. מאזינים רבים, שתפסו שלוה כשדיבר אריק, מיהרו לתפוס עמדות נוחות כדי לירות מהן קריאות-ביניים לדיין. "באתי לכאן עם דאגה אחת", פתח שריחוק את דבריו, "ואני יוצא מכאן בדאגה כפולה."



תושב שדות קורא, "בוז!"  
"איזה דגל יתנוסס בפיתחת-רפיה?"

"אתה עוד לא יוצא מכאן", פלחה קריאה את החלל, "לא בדאגה אחת ואפילו לא בשתיים. אולי בשלוש..." מחיאות-כפיים נשמעו מעברים שונים.

"אם אינכם רוצים לשמוע אותי", השיב דיין, "אני יכול להזמין הליקופטר ולחזור צפונה." קהל האלפים התרצה ונתן לדיין עוד שאנס. "אחרי הכל", הסביר אחד המתיישבים, "אין טעם לסיים עתה ולחזור למשק, כי היום שיחררנו הרבה פועלים ערביים, כדי שוכל להתפנות ולהשתתף בעצרת."

דיין עבר להתקפת-נגד: "אם מיהשו יהרוס את פיתחת-רפיה — זה אתם. אם מיהשו יחליט לנטוש את המקום הרי זה אתם ולא הממשלה."

העצרת, שאורגנה עליידי כל תנועות ההתיישבות, החל בקיבוץ המאוחד של המערך וכלה במשקי-בית"ר של תנועת החרות, הסתיימה בפנייה אל הממשלה, לבל תפקיר את היישובים בשטחים המוחזקים. או, כדברי הפרופסור הלאומני יובל נאמן, לבל "יימכר יוסף בשנית לישמעאלים — הפעם עליידי ממשלת ישראל." לקראת סיום העצרת ביקש נציג ועד הפועלה מן הנאספים, שיקחו איתם תפסי החתמה על עצומה ויחתימו עליה אורחים בכל רחבי הארץ.

רק מעטים נענו לבקשה זו.



תושב הפיתחה מאזין מנוחת המפגין